

РЕШЕНИЕ

№ 5986

гр. София, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 23.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1555** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на Н. Г. К. срещу Заповед № РА-30-506/23.11.2020г. на главния архитект на Столична община /СО/, с която на основание чл.225а, ал.1 ЗУТ е разпоредено премахването на незаконен строеж „Масивна ограда“, находящ се в поземлени имоти с идентификатори 68134.8400.949, 68134.8400.945, 68134.8400.795 и 68134.8400.15 по кадастралната карта на [населено място], Район „К.“-СО.

Жалбоподателят моли за прогласяване нищожността на оспорената заповед, при условията на евентуалност – за отмяната ѝ като незаконосъобразна. Твърди, че заповедта е издадена при липса на правна квалификация, тъй като административният орган е посочил единствено, че строежът е от пета категория по см. на чл.137, ал.1, т.5 ЗУТ, но не е конкретизирал в коя от изброените в тази разпоредби хипотези попада. Липсата на яснота относно приложимата правна квалификация до голяма степен ограничавала правото му на защита. Налице били допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като длъжностните лица не уведомили заинтересованите лица за датата и часа на проверката. Длъжностните лица също така не установили кой е собственик на строежа, кой е бил строител и кой е бил консултант. В съставения констативен акт в отсъствие на жалбоподателя, не били посочени доказателства за обективизираните в него констатации. От посоченото в констативния акт не можело да се установи какво е установено, кой е извършителя на незаконния строеж, за който е образувано производството. Не било съобразено и че

строежът е извършен от бащата на жалбоподателя – Г. Н. К. преди 1986г. Не било съобразено, че земята, в която се намират обектите, предмет на проверката, е собственост на [фирма] и на Н. М. Й., с когото родителите на оспорващия били много добри приятели и на когото помагали да отглежда животни върху бащините му имоти. Счита, че с процесната заповед се нарушава принципа за пропорционалност, регламентиран в чл.6 АПК.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.Х., който претендира присъждане на направените по производството разноски.

Ответникът по оспорването, в писмен отговор по жалбата, представен с административната преписка, моли за отхвърлянето ѝ като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание поддържа така изразеното становище за неоснователност на оспорването чрез юр.К..

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт по см. на чл.214, т.2 ЗУТ, от лице, което е негов адресат и при наличие на правен интерес от оспорването, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване, с оглед обстоятелството, че обжалваната заповед е връчена на 19.01.2021г., а жалбата срещу нея е заведена в деловодството на съда на 02.02.2021г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл.225а, ал.1 ЗУТ кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл.225, ал.2, или на части от тях.

В настоящия случай с оспорената заповед е разпоредено премахването на масивна ограда, определена в административния акт като строеж от пета категория по см. на чл.137, ал.1, т.5 ЗУТ. С оглед дефиницията по чл.20, ал.2 вр. ал.1 и ал.3 ЗУТ вр. чл.48 и сл. ЗУТ, процесният строеж следва да бъде определен като допълващо застрояване. Макар и да не е посочено изрично в коя от хипотезите по б.„а“ – „ж“ попада процесният строеж, то безспорно след като се касае за ограда, същият е в приложното поле на хипотезата по б.„в“ - строежи от допълващото застрояване, извън тези по шеста категория. Защо строежът не попада в последната съдът ще изложи съображения по-надолу.

Независимо дали се касае за строеж от пета или шеста категория, с оглед разпределението на материалната компетентност за издаване на актове от категорията на оспорвания, направено с нормите на чл.225 и чл.225а ЗУТ, издаването на настоящата заповед е от компетентността на кмета на общината, доколкото правомощията на началника на ДНСК са ограничени – те се отнасят за строежите от първа до трета категория включително.

Възползвайки се от възможността, предвидена в самата законова разпоредба /чл.225а, ал.1 ЗУТ/, кметът на СО е предоставил упражняването на правомощията, произтичащи от нея, на главния архитект на СО със Заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019г. /л.20 и сл./, т.1.47 от нея.

Предвид това съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган, в пределите на предоставената му власт и не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност, в каквато насока има искане от страна на жалбоподателя.

Заповедта е издадена в установената писмена форма и съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК реквизити, доколкото ЗУТ не установява различни изисквания към формата и съдържанието на административния акт. Посочени са фактическите и правните основания за издаването на акта – от фактическа страна заповедта е обоснована с липсата на одобрен инвестиционен проект и издадено разрешение за строеж, а като правно основание за издаването ѝ е посочена разпоредбата на чл.225а, ал.1 ЗУТ, постановяваща, че кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл.225, ал.2 ЗУТ или на части от тях. В конкретния случай строежът е квалифициран като незаконен по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ – изпълнен без одобрен инвестиционен проект и без разрешение за строеж. Изложени са съображения за неприложимост към конкретния случай на разпоредбите на § 16, ал.1 ПР ЗУТ и § 127, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУТ с оглед обстоятелството, че строежът е извършен през 2007г.

При издаване на оспорената заповед не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание.

Съгласно ал.2 на чл.225а ЗУТ, заповедта по ал.1 се издава въз основа на констативен акт, съставен от служителите по чл.223, ал.2. Актът се връчва на заинтересуваните лица, които могат да подадат възражения в 7-дневен срок. Липсва изискване проверката да бъде извършена в присъствието на нарушителя, строежът поради естеството и местоположението си може да бъде огледан без да се изисква осигуряване на достъп, поради което и не е налице нарушение на производствените правила, което да бъде определено като съществено.

В настоящия случай административното производство е образувано със съставянето на Констативен акт /КА/ № 2-2020 от 01.10.2020г. от служители за контрол по строителството в Район „К.“ /л.34 и сл./. Видно от КА е извършена проверка на строеж „Масивна ограда“, попадащ в поземлени имоти с идентификатори 68134.8400.949, 68134.8400.945, 68134.8400.795 и 68134.8400.15 по КККР. Посочено е, че първият имот е отреден за озеленяване и трафопост в кв.42, м.“Л.“ по регулационния план на[жк], одобрен със Заповед № РД-09-020/07.02.1990г.; вторият имот попада в отреждане за улица; третият имот попада в УПИ за спортен комплекс от кв.51 по същия ПУП, а четвъртият имот е извън обхвата на регулационния план. Посочените четири имота, в които попада процесната ограда, съгласно КА са общинска собственост.

Видно от приложения по делото АОС № 2517/10.12.2012г. /л.38-39/, ПИ с идентификатор 68134.8400.795 е публична общинска собственост – спортно игрище. Приет като доказателство по делото е и АОС № 290/28.08.1998г., удостоверяващ, че терен с площ от 3900 кв.м в кв.42 по плана на[жк]е публична общинска собственост –

зелена площ. Следва да се отбележи, че съгласно чл.56, ал.2 от Закона за общинската собственост, за улиците, площадите, общинските пътища и други линейни обекти на техническата инфраструктура не се съставят актове за общинска собственост.

Видно от вписаното в КА, извършител на строежа е жалбоподателят, съгласно декларации на свидетели. Същите са приобщени като доказателства по делото /л.46-49/ и от тях се установява по еднозначен начин, че извършител на строежа е жалбоподателят Н. К., като строежът е извършен през 2007г.

Обратно на твърденията му, административният орган не дължи за нуждите на настоящото административно производство установяване на собственика на строежа, строителя и консултанта. Трайна и непротиворечива е съдебната практика по въпроса, че производството по чл.225 и чл.225а ЗУТ се развива между административния орган и извършителя на незаконния строеж, по арг. от разпоредбата на чл.225, ал.6 и чл.225а, ал.5 ЗУТ. Отговорността на последния впрочем възниква само в конкретна посочена в закона хипотеза, която в случая не е налице, за да обуслови неизясняването на този въпрос наличието на твърдяното от оспорващия процесуално нарушение.

За установяване времето на извършване на строежа по делото са разпитани като свидетели двама от деклараторите – Б. Н. С. и Н. Н. Д.. От показанията на свидетеля Д. се установи, че живее в кв.Ч. на [улица], което е приблизително на 100м от строежа. През 2005г. жалбоподателят направил постройка, а приблизително две години по-късно и оградата, която е на улицата, която води към пречиствателната станция. Сочи, че многократно е подавал жалби с оплаквания за замърсяването от обекта на оспорващия.

От показанията на другия свидетел – Б. С., се установи, че живее в кв.Ч. на [улица] от 2010г., но преди това е живеел на друг адрес, също в квартала. Има преки впечатления за времето на извършване на строителството, тъй като на първия посочен адрес, където живее сега, преди е живеела баба му. Сочи, че през м.юни 2020г. е било направено събрание на жителите на квартала с представители на общината по повод оплаквания за това, че има много тор извън обекта, отглеждат се голям брой животни, което влошава условията на живот, както и поради това, че животновъдния обект на Н. К. е разположен върху територия, предназначена за парк на квартала. Лично е виждал жалбоподателя да изгражда оградата, тъй като баща му работел при него в продължение на 5-6 години.

За установяване времето на извършване на строежа по делото са разпитани и свидетелите Б. В. И. и Д. И. Г., посочени от жалбоподателя. От техните показания се установява, че бащата на свидетеля е отглеждал животни на процесното място още преди 1989г., съвместно с Н. Й., чиято собственост било. Тогава мястото било заградено само с мрежа, а сега била изпълнена стена. Тя била направена от бащата на жалбоподателя, след като през 80-те години на миналия век му откраднали много животни. Първоначално оградата била с височина 1,5м, а после на два-три пъти я задигали. В този вид била от около 20 години и се ползвала за стена на стопански помещения. Жалбоподателят започнал да се занимава с отглеждане на животните след като починал баща му преди около 10 години. Оградата била завършена окончателно преди около 5-6 години, докато Г. – бащата на Н. бил жив, като бил направен бетонен пояс. Същевременно като време на извършване на посоченото /бетонен пояс върху оградата/ сочи периода 2004-2005г. /показания на свидетеля И./.

От показанията на свидетеля Г. се установява, че познава Н. и баща му от

1985-86г., когато започнал да купува мляко от тях. Живеели на улицата зад стопанския двор. В началото имало телена ограда. Около 1989г. имало голяма кражба на животни, след което започнали да правят стена. Правили я на няколко пъти – първо била по-ниска, а сега била доста по-висока – отвътре не се виждал голям камион на улицата. Според него оградата е в този вид от около 2000г.

Съгласно посоченото в КА процесният незаконен строеж представлява масивна ограда, изпълнена от тухлена зидария от единични плътни тухли на варо-циментов разтвор, стоманобетонени колони с размери 0,25/0,25/4,00м, стоманобетонен пояс и стоманобетонени ивични фундаменти със средна височина над терена 0,40м. Оградата е с обща дължина 164,46м и приблизителна височина 4,00м. Посочено е, че оградата е изпълнена в несъответствие с регулационния план и имотните граници, в имоти общинска собственост, както следва: започва от ПИ с идентификатор 68134.8400.945 – за второстепенна улица, в участък между о.т.137 и о.т.138 и дължина на навлезлия в имота участък 3,61м; продължава в западна посока, навлизайки в югоизточния край на имот с идентификатор 68134.8400.949 – за озеленяване и трафопост, с дължина на участъка 14,70м; продължава в посока юг, прегражда имот с идентификатор 68134.8400.945 в участък, намиращ се между [улица] посредством метална порта с размери 7,30/2,50м и участък с дължина 1,99м; масивната ограда продължава в южна посока през североизточния край на имот с идентификатор 68134.8400.795 – за спортен комплекс, с дължина на участъка 34,73м; продължава в южна посока /извън регулация/ в имот с идентификатор 68134.8400.15 – за селскостопански ведомствен път. В този участък оградата е позиционирана в източната част на имота. На 17,42м от началото на имот с идентификатор 68134.8400.15 има метална порта с размери 12,00/2,50м. Дължината на целия участък е около 100,02м.

За строежа няма одобрен проект и издадено разрешение за строеж, съответно е прието с оглед категорията му, че е изпълнен в нарушение на чл.137, ал.3 и чл.148, ал.1 ЗУТ, съответно е незаконен по см. на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ и подлежи на премахване. С оглед времето на извършване на строежа, е прието, че спрямо него са неприложими разпоредбите на § 16, ал.1 ПР ЗУТ и § 127, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУТ.

Препис от КА е връчен на жалбоподателя на 12.10.2020г. При връчването му той саморъчно е вписал възражение, че оградата е изпълнена преди повече от 35 години. Не се е възползвал от възможността да подаде писмено възражение срещу КА и да приложи относими към възражението му доказателства, указана със самия КА.

При идентично описание на незаконния строеж и дадените за него правни квалификации, ответникът е издал оспорената в настоящото производство заповед.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е прието заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещото лице В. Г., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установява следното:

Процесната ограда е изпълнена върху стоманобетонени ивични фундаменти със средна височина над терена около 0,40м. Оградата е изпълнена от тухлена зидария 25 см, вароциментов разтвор и стоманобетонени колони с размери 0,25/0,25/4,00м, обрамчени със стоманобетонен пояс. Оградата е с променлива височина 3,50 – 4,00м. На две места по трасето ѝ са изпълнени метални врати с размери 7,00/2,50м и 12,00/2,50м. Оградата не е изпълнена от преместваеми метални конструкции, не е прикрепена към терена посредством болтове или заварки върху ферми, не може да бъде премествана в пространството без да загуби своята индивидуализация.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът намира, че при издаване на оспорената заповед ответникът е приложил правилно материалния закон.

Съгласно разпоредбата на § 5, т.38 ДР ЗУТ, "Строежи" са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл.74, ал.1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. Безспорно с оглед посочената разпоредба, процесната ограда представлява „строеж“ по смисъла на закона.

Съгласно разпоредбата на чл.148, ал.1 ЗУТ строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон. Изключение от това правило е предвидено в чл.151, ал.1 ЗУТ, където изчерпателно са изброени строежите, които могат да бъдат извършени без разрешение за строеж. Като изключение по т.11 са предвидени леки прозирни огради и плътни огради с височина на плътната част до 0,6 м в рамките на поземления имот.

От описанието на процесната ограда – плътна, изпълнена от тухлена зидария върху стоманобетонни ивични основи, със стоманобетонни колони и греди, с височина между 3,50м и 4,00м, следва извода, че посоченото изключение е неприложимо спрямо нея и за изграждането ѝ е необходимо издаването на разрешение за строеж. С оглед височината ѝ – над 2,20м от прилежащия терен, е необходимо и одобряването на инвестиционен проект, по арг. от чл.48, ал.9 вр. чл.147, ал.1, т.7 ЗУТ.

Липсата на издадени строителни книжа – одобрен проект и разрешение за строеж за процесния строеж го определят като извършен в нарушение на чл.137, ал.3 и чл.148, ал.1 ЗУТ и го квалифицират като незаконен по см. на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ и съответно подлежащ на премахване по реда на чл.225а, ал.1 ЗУТ.

Неоснователно намира съдът възражението на оспорващия за незаконосъобразност на оспорената заповед поради липса на правна квалификация, досежно непосочването на конкретната хипотеза по чл.137, ал.1, т.5 ЗУТ, в която попада процесният строеж. Тази квалификация не влияе върху преценката на административния орган, тъй като фактическото основание за издаване на акта е липсата на строителни книжа, а такива безспорно са необходими, с оглед изложеното по-горе. Непосочването на конкретната хипотеза от чл.137, ал.1, т.5 ЗУТ, под която е подведен строежа, не ограничава правото на защита на жалбоподателя – той не оспорва, че процесната оградата попада в друга категория, а и същата не може да бъде определена като строеж от шеста категория – такива според чл.137, ал.1, т.6 ЗУТ са строежите по чл.54, ал.1 и 4 и чл.147 ЗУТ.

Чл. 54, ал.1 и ал.4 ЗУТ регламентира временните строежи за нужди, свързани с организация и механизация на строителството и за нужди, свързани с осъществяване на мероприятия по възстановяване и рекултивация на нарушени територии, от органа, който е издал разрешението за строеж. Безспорно процесната ограда не представлява временен строеж по посочените разпоредби. Тя не може да бъде определена и като строеж по

чл.147 ЗУТ с оглед т.7 на ал.1 от същата разпоредба. Действително разпоредбата е претърпяла изменения във времето, но непроменено е останало изискването да се касае за огради до 2,20м над прилежащия терен. В случая процесната ограда е с височина между 3,50м и 4,00м, което изключва определянето ѝ като строеж шеста категория, както и обуславя необходимост от изготвянето на инвестиционен проект за разрешаването ѝ, в каквато насока бяха изложени съображения по-горе.

Липсата на строителни книжа за процесната ограда не се оспорва от жалбоподателя. Твърдението му е, че строежът не подлежи на премахване, тъй като е извършен преди 1986г.

Изключение от правилото на чл.225 и чл.225а ЗУТ е предвидено с разпоредбата на § 16, ал.1 ПР ЗУТ. Съгласно нея строежи, изградени до 7 април 1987г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване.

Съдът, с оглед установеното по делото, не приема за доказано твърдението на оспорващия, че процесният строеж е извършен преди 1986г. В тази насока не кредитира показанията на свидетеля Б. В. И. като непоследователни относно времето на строителството – по твърдения на свидетелката изграждането на оградата е приключило най-късно 2005г. – „...Последният етап е само една конзола отгоре излята бетонна греда, на която да сложат гредите, за да може да се покрие. ... Само това беше направено 2000-2001г., а няколко, 3-4 години по-късно, се наля бетона отгоре за да се покрие.“. Същевременно свидетелства, че оградата е направена и съществува в този вид повече от 20 години, от бащата на жалбоподателя, през 80-те години на миналия век, след кражба на животни.

Съдът не кредитира и показанията на свидетеля Г., доколкото не живее в района, посещавал е населеното място епизодично, за да си купува мляко, което вземал или от фермата, или от дома на бащата на жалбоподателя.

Съдът кредитира показанията на другите двама свидетели - Б. С. и Н. Д., като логични, последователни и вътрешно непротиворечиви, за разлика от показанията на свидетеля И., както и поради това, че същите живеят в непосредствена близост до процесния строеж и са могли пряко и непосредствено да наблюдават всички етапи на строителството му. С оглед това приема, че процесната ограда е изпълнена в съществуващия вид през 2007г., в каквато насока са кредитираните свидетелски показания и декларациите на л.46 и сл. по делото.

С оглед това разпоредбата на § 16, ал.1 ПР ЗУТ, както и разпоредбата на § 127, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУТ, постановяваща, че строежи, изградени до 31 март 2001г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по разпоредбите, които са действали по времето, когато са извършени, или по действащите разпоредби съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване или забрана за ползване, са неприложими към процесния случай, тъй като изграждането му излиза извън времеви обхват, очертан с тях.

Дори да се приеме обратното, процесният строеж не може да бъде определен като търпим, тъй като не е допустим по правилата и нормативите, действали по време на извършването му или съгласно този закон, което изискване следва да е налице кумулативно с допустимостта по действащите подробни градоустройствени планове, действали по време на изграждането му или към настоящия момент, според § 16, ал.1 ПР ЗУТ.

Към 1986г. правилата и нормативите за изграждане на огради са уредени в Закона за териториално и селищно устройство /З./ и правилника за прилагането му. Съгласно чл.225, ал.1, т.5 ППЗТСУ /отм./, в редакцията му към ДВ, бр.48/1985г., за направа на огради се изисква разрешение за строеж. Съгласно чл.246, ал.2 ППЗТСУ /отм./ оградите се строят по съществуващите имотни граници, без за тях да се дава линия. От своя страна, Наредба № 5 за правила и норми по териториално и селищно устройство, обн. ДВ, бр.69 от 2 септември 1977г., отменена, в редакцията към ДВ, бр.99 от 24 декември 1985г., в чл.32 предвижда, че парцелите могат да се оградят по регулационните линии към съседите с подходяща ограда, ако няма други изисквания за оформяване на вътрешнокварталните пространства. По уличнорегулационната линия парцелите се оградят, ако няма други изисквания за оформяване на улицата. Видът, формата и височината на оградите се определят от техническите служби при народните съвети при издаване на разрешението за строеж съобразно характера на населеното място, зоната, теренните условия и архитектурно-художествените изисквания. Плътната част на оградите е с височина до 0,60 м. Изключения могат да се допускат въз основа на одобрен архитектурен проект. Изрично наредбата в чл.33, ал.2 предвижда, че съобразно местните условия за обособяване на стопанска част на двора могат да се правят леки прогледни огради в самите парцели с височина до 1,20м. Такива огради могат да се правят и за разграничаване на реално ползувани части в съсобствени парцели, без да е необходимо разрешение за строеж.

В настоящия случай оградата минава по имотни граници, през имоти и през улица като е изпълнена изцяло плътна от тухлена зидария, а височината ѝ надвишава неколkokратно пределно допустимата според наредбата плътна част от 0,60м.

Строежът не е допустим и по сега действащите правила и нормативи, разписани в ЗУТ. Съгласно чл.48 ЗУТ е допустимо оградите да бъдат с височина до 2,2 м над прилежащия терен. При денивелация на терена между съседни урегулирани поземлени имоти височината на плътната част на оградата се отчита спрямо котата на по-ниския прилежащ терен. В случая последното е неприложимо. Съгласно ал.7 на чл.48 ЗУТ към улицата височината на плътната част на оградата трябва да бъде до 0,6 м, а според ал.8 извън границите на урбанизираните територии и в неурегулираните части на населените места се допуска поземлените имоти да се оградят само с леки огради, съобразени с изискванията по ал.2.

Според ал.9 на с.р. строителството на огради в отклонение от изискванията по ал.5 и 7 се разрешава от главния архитект на общината въз основа на индивидуален архитектурен проект съобразно предназначението на урегулирания поземлен имот и с оглед осигуряването на архитектурно

единство.

В случая процесната ограда не отговаря на нито едно от посочените изисквания, което обуславя извод за неприложимост на института на търпимостта по § 16, ал.1 ПР ЗУТ и § 127, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУТ спрямо нея.

По изложените съображения съдът намери оспорената заповед за законосъобразен административен акт – издаден от компетентен административен орган, при спазване на изискването за форма, отсъствие на допуснати съществени процесуални нарушения и правилно приложение на материалния закон, което обуславя съответствие с целта на закона – премахване на незаконно извършеното строителство.

Този извод обуславя неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответната страна се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същото следва да бъде определено в размер на 150 лева, на основание чл.37 ЗПП, вр. чл.24 НЗПП, с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г. К. срещу Заповед № РА-30-506/23.11.2020г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Н. Г. К. да заплати на Столична община сумата в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: